

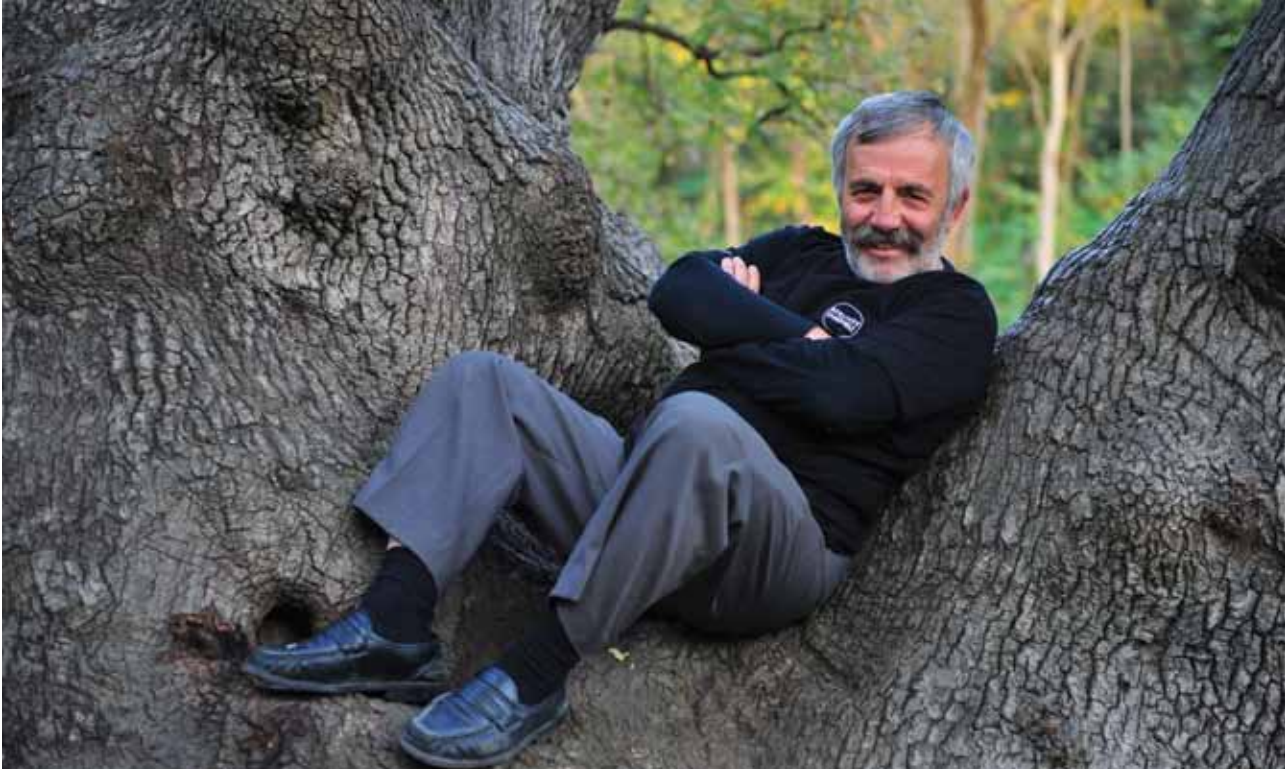
Ulvi Alacakaptan: Biz ev ziyaretinde birbirine ilaç ikram eden bir milletiz

Röportaj: Ömer Çakkal

Ulvi Alacakaptan 1949'da İstanbul'da doğdu. Anne-babası doktordu. Ancak tıba pek ilgi göstermedi. Dayısı ünlü tiyatrocu Muammer Karaca idi. Babası, "Seni dayının yanına verelim" dedi. Sahneye ilk çıktığında 7 yaşında idi. 9 yaşında

TRT İstanbul Radyosu Çocuk Kulübü'ne seçildi. 1969'dan itibaren Dostlar Tiyatrosu'nda pek çok oyunda sahne aldı. 1980'de Ferhan Şensoy ve bazı oyuncularla birlikte Ortaoyuncular'ı kurdu. 1985'te yaşam biçimini değiştirdi, kendi deyimi ile "Müslüman" oldu. Sahnelere veda etti, bir dönem kırtasiyecilik yaptı. Muhafazakâr işadamları "Sen sahne-

de olmalısın" deyince bu kez Çağrı Sahnesi'ni kurdu. Necip Fazıl'ın eserlerini sahneledi. İstanbul Büyükşehir ve Bağcılar Belediyelerinde tiyatro okulları kurdu, pek çok genç tiyatrocu yetiştirdi. TV kanalları ve belediyeler için Ramazan programları hazırlayıp sundu. Postacı filminde ayakkabı boyacısı Şükrü'yü, Minyeli Abdullah'ta Halit'i canlandırdı. Fotoğraf çalışma-

Fotoğraflar: Sedat Özkömeç

“Doktoru eleştirirsiniz,
Tabipler Birliği ayağa kalkar.
Bir avukatı eleştirirsiniz,
barolar ayağa kalkar.
Dünyada böyle bir şey yok.
Bu iş bu kadar ciddiye
alınmaz. İyi yapılmıştır, kötü
yapılmıştır denir geçilir. Belki
bizim hicivcilerimizin,
mizahçılar biraz övünmeleri
lazım bu kadar ciddiye
alındıkları için. Artık tıptaki
aksaklıklar eskisi kadar
mizah konusu olmuyor. Pek
çok konu öyle. Belediye
zabitasının tezgâhtar
kovalaması, senelerce
mizaha konu oldu. Böyle bir
şey yok artık.”

ları yaptı. Almandan şiir ve tiyatro kuramı üzerine çeviriler yaptı. Pek çok konuda söyleyecek sözü vardı, ulusal gazetelerde, internet portallarında yazılar yazdı. Dizilerde oynadı. Halen de oynuyor. Ulvi Alacakaptan entelektüel yönü çok güçlü bir sanatçı. Kendisiyle bir Cuma öğleden sonrası Beşiktaş'taki ofisinde buluştuk. Yorgun görünüyordu. Akşam dizi çekimi için Kapadokya'ya gidecekti ama konuşmak için yeterince vaktimiz vardı. Alacakaptan ile sanat dünyasının tıbbi bakışından, yaşamlarından, hekimlerin sanata ilgisinden, Türk sağlık sisteminden konuştuk.

“Üç kardeşiz, üçümüzün de hekim olmayışımızın nedeni anne-babamızın doktor olması”

Sağlıklı olmayı nasıl tanımlarsınız, kendinizi sağlıklı bir insan olarak görüyor musunuz?

Ben bu konularda birçoğumuz gibi boş vericiyim galiba. Çok fazla önemsemem, şikâyet etmem, çok zorunlu olmadıkça ilaç kullanmam. İlaç kullanmamamın psikolojik bir nedeni var. Annem, babam doktordu. Reprizantların getirdiği ilaç kolileri içinde büyüdüm. Bir ikincisi babaannem ve dedemin yanında büyüdüm. İkisi de

belli bir yaşlardaydı ve her gün birer avuç ilaç alırlardı. E sonuçta öldüler. (Kahkahalar) Maalesef son anda doktora gidenlerdenim. Annem-babam doktor olduğu için sağlık sigortasını yıllar yılı ihmal ettim. Hatta genel olarak sigortayı ihmal ettim. Eskiden bizi tembih ederlerdi, “Doktora giderseniz anne-babanızın doktor olduğunu söylemeyin” diye. Artık öyle bir gelenek de kalmadı. Çok şükür, artık emekli oldum ve emekliliğin tanıdığı sağlık haklarından istifade ediyorum.

Hayat kalitenizi düşüren önemli bir sağlık sorunuz var mı?

Yok, o oranda değil ama benim dişlerim genellikle sorunludur. Birkaçını çektirdim. Fıtığım var ama Doktor, “Biraz daha büyüsün, ondan sonra ameliyat edelim” dedi.

Ailenizde anne-babanız doktordu. Başka doktor var mı?

Dayım da doktor.

O zaman sormak isterim, hekimin aile hayatı nasıldır? Aile fertleri bundan nasıl etkilenir? Siz nasıl etkilendiniz?

Biz üç kardeşiz, üçümüzün de hekim olmayışımızın nedeni anne-babamızın doktor olması. Hem tıbbiyede çalışıp, hem istisas yaparken eve hemen hiç vakit ayıramadılar. Bizim bütün çocukluğumuz cumbada anne-babamızı beklemekle geçti. 60'lı yıllarda hekim sayısı da az. Annem jinekolog, hastasının başında 24 saat beklediğini bilir. Ama herkeste aynı olmuyor tabi. Hekim olan dayımın iki kızı da hekim olmayı tercih ettiler.

“Doktoru eleştirirsiniz, Tabipler Birliği; avukatı eleştirirsiniz, barolar ayağa kalkar”

İzin verirseniz sizinle tiyatro ve TV programlarımızdaki hiciv unsuru olarak tıbbin yer alışı üzerine konuşmak istiyorum. Örneğin en belirgin örneklerden biri olarak Levent Kırca'nın “Olacak O Kadar” programındaki hicivleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Levent Kırca çok iyi bir örnek. Ben onu hem seviyorum, hem ona kızıyorum. Aslında hiç ihtiyacı olmadığı halde biraz fazla abartıyor. Hicivde abartı tabi ki vardır ama belli bir gerçeğin üzerinden hareketle ve belli bir dozda yaparsanız etkili olur. Öteki türlü eleştiri eğer aşırıya giderse eleştirdiği şeyin lehine

gelişmeye başlar. Bu genel bir sanat kuralı. Hatta genel bir politika kuralıdır. Tıp, seyirci bazında çok prim yapan bir alan. Ve ne yazık ki insanlarımız tıp konusunda çok az bilinçli oldukları için buradan çok komedi malzemesi çıkıyor. Biz ev ziyaretinde birbirine ilaç ikram eden bir milletiz. Bir de bizim ülkemizde şu da var: Örneğin bir doktoru eleştirirsiniz, Tabipler Birliği ayağa kalkar. Bir avukatı eleştirirsiniz, barolar ayağa kalkar. Dünyada böyle bir şey yok. Bu iş bu kadar ciddiye alınmaz. İyi yapılmıştır, kötü yapılmıştır denir geçilir. Belki bizim hicivcilerimizin, mizahçılar biraz övünmeleri lazım bu kadar ciddiye alındıkları için. Artık tıptaki aksaklıklar eskisi kadar mizah konusu olmuyor. Pek çok konu öyle. Belediye zabitasının tezgâhtar kovalaması, senelerce mizaha konu oldu. Böyle bir şey yok artık. Biz mizahı, göbekten güldüren ve kafadan güldüren diye ikiye ayırırız. İşte ince zekâ ürünü, abartmadan yapılan mizaha kafadan mizah denir ki, zor olan da budur. Hatırlarsanız, acil servislerde yatakta beklemekten şikâyet eden hasta karakterlerini. Doktor ilgilenmiyor, kimse bakmıyor, duygudaşlık yapılmıyor diye mizaha konu olmadı mı? Hâlbuki doktor ilaç vermiştir, bir saat sonra gelip etkisine bakacaktır, ortada yanlış bir şey de yoktur.

Sinema sanatında, bilhassa Yeşilçam'da tıbbin yer alışı hakkında neler düşünüyorsunuz? Kötü kız/fakir gençten öte gidemeyen, sağlığı ciddiye almayan, hemşireyi meslek dışı yerlerde konumlayan, seks unsuru olarak kullanan bir Yeşilçam var önümüzde. Hekimler filmlerde hep azınlıklardandı. Nubar Terziyan örneğini düşünelim. Yeşilçam'daki sağlık sistemi algısı hakkında neler söylersiniz?

Bunlar doğru tespitler. Ancak artık geçmişte kaldı sanıyorum. Artık sinemamızın adına Yeşilçam bile denmiyor. Yeşilçam'da sadece tıp değil her alan üstünkörü işlendi. Biraz boş vermişlik, biraz burnu büyüklük, biraz seyirci anlamaz dendiğinden sanırım. Ama artık seyirci anlıyor. Bugün artık Kars'ta kahvehanede TV izleyen bir adam “Bunun prodüksiyonu zayıf olmuş” diyebilir. Her şeyden önce bir sanatçı pek çok konudan anlamalı, genel kültürü olmalı. Anlamadığı konuda da yardım almasını bilmeli. Sorunuzda belirttiğiniz hemşire meselesi bütün dünyada böyleydi. Doktorlara gelince, e öyleydi ama. Eskiden azınlık doktorlar çoğunluktaydı, deneyimli Türk doktor azdı.

“Bizim milletimiz doktora verdiği paraya acır”

TV'lerde çok sayıda sağlık programı var. Sabah kuşaklarında

“Eskiden sigorta gene vardı ama oyuncuların sigortaları doğru dürüst yatmazdı. Oyuncuların para kazanırken ileri yılları düşünmemeleri, boş vermişlikleri de burada önemli bir faktör. Eğer bir oyuncunun sağlık sigortası yoksa masraflarını patron karşılardı. Bir de eskiden imkânlar bu kadar gelişmemişti. Ben çok iyi hatırlıyorum, babamın hekimlik yaptığı Haseki Hastanesi’ne yatmak için bakanlar, milletvekilleri devreye girerdi. Bugün artık internetten randevu alıp saatinde muayeneye gidiyorsun. Şimdi imkânlar harika.”

doktorlar konuk alınıyor. Sizce bunların hasta eğitimine, sağlık algımıza bir katkısı oluyor mu?

Bırakın faydası olmasını, yasakçı bir adam değilim ama ben o programların yasaklanması gerektiğini düşünüyorum. Hadi ben biraz anlıyorum. Dayımın tıp eğitimi 12 sene sürdü. Onun ders notlarını hep ben temize çektim.

Yasaklamak mı?

Evet, bazı şeyler çok yanlış çünkü. Telefondaki adam bir sorununa şifa arıyor, stüdyodaki doktor dikkatli bir üslupla bir şeyler söylüyor, “Ama sizi bir uzman hekim görmeli” diyor ama televizyonu izleyen ve doktora gitmeden oradan bir şey kapmak isteyen on binlerce insan ne olacak? Koruyucu sağlık adına bir şeyler yapılmalı tamam ama ötesi olmamalı. Bizim milletimiz avukata, muhasebeciye ve doktora verdiği paraya acır. Diyorlar ki “Adam iki tık tık yaptı, bir sürü para aldı.” İyi de kardeşim adam o iki tık tık için senelerini verdi, 40 yaşına geldi ancak şimdi doğru dürüst para kazanmaya başladı. Gazetelerde iğrenç şeyler yazıyor. Kanser yapan şeyler yerine yapmayanları yazsalar daha iyi olacak!

Tıp, klasik edebiyatı, sanatı nasıl etkiledi?

Sinema, en baskın örneğiyle Amerikan sineması doktorlara kayıtsız kalmamıştır. Doktorlar, uyuşturucu kullananlar yoğun olarak sinemada kendisine yer buldu. Klasik ya da güncel pek çok film var. “Tıbbiye’den pek çok şey çıkar, arada hekim de çıkar” diye bir söz vardır. Gerek ülkemizde gerekse dünyada sanatla, müzikle, fotoğrafla, sinemayla uğraşan pek çok doktor var.

Almancadan yaptığınız tercümelelerde, sahnelediğiniz oyunlarda doktor, hasta, hastalık konuları hiç olay örgüsünün merkezinde oldu mu?

Pek olmadı. Yani tam olarak merkezinde olmadı.

Sizle şimdi küçük bir istatistik de yapabiliriz. Çevirisini yaptığınız, oynadığınız ya da yönettiğiniz tiyatro eserlerinin sayısı 500 var mıdır? Ya da bin?

500 vardır.

Bu 500 eserden sadece birinin bile odağında bir hasta, bir doktor var mıydı?

Sanırım yok.

Bu bize tiyatronuzun tıba ilgisiz kaldığını göstermiyor mu?

... Yani şimdi düşünüyorum da bırakın benim oynadığımı tiyatrodaki bir doktoru merkeze alan bir oyun dahi hatırlamıyorum. Bir eczacı vardı, Fazilet Eczacısı. Haldun Taner’in. Ama doktor hatırlamıyorum.

Size başka bir şey soracağım, amatör ve profesyonel sanatçılar Anadolu turnelerindeki sağlık sorunları ile karşılaştıklarında ne yapıyorlardı? Ne şartlarda sağlık hizmeti alıyorlardı, şimdi durum ne?

20-30 yıl öncesinde bırakın sağlık hizmeti almayı, doğru dürüst kalacak yer bulmak bile sıkıntıydı. Benim genellikle sesim kısılırdı. Hastaneye giderdim. Damardan ve kalçadan iğne vururlardı bana. Gaziantep’te bir defasında böbrek taşı ağrısıyla sahneye çıktığımı hatırlıyorum. Ama sahneye çıktığımda ağrı dindi.

Geçmişte oyuncuların sağlık sigortası var mıydı?

Sigorta gene vardı ama oyuncuların

“Ben çok şükür 26 sene önce alkolü bıraktım. Bilhassa tiyatrocularda 2 saat sahnede çok yoğun ve adrenalin salgılanan bir iş yapıyorsunuz. Ondan sonra yatıp uyumak pek kabil değil. Önce bir gevşeyeyim diye başlanıyor, ardından bir hayat tarzı haline geliyor. Şu saate kalkılır, şu saatte sahneye gidilir, şu saate içmeye gidilir. Bir süre sonra bu iş sizin iradeniz olmaktan da çıkıyor, zevk olmaktan da çıkıyor, o alkolü almak durumunda oluyorsunuz. Ne yazık ki benim yaşitlarımın olan arkadaşlarım benden çok daha çabuk ihtiyarladılar. Halen aynı yerde içiyorlar.”

sigortaları doğru dürüst yatmazdı. Oyuncuların para kazanırken ileri yılları düşünmemeleri, boş vermişlikleri de burada önemli bir faktör. Eğer bir oyuncunun sağlık sigortası yoksa masraflarını patron karşılardı. Bir de eskiden imkânlar bu kadar gelişmemişti. Ben çok iyi hatırlıyorum, babamın hekimlik yaptığı Haseki Hastanesi'ne yatmak için bakanlar, milletvekilleri devreye girerdi. Bugün artık internetten randevu alıp saatinde muayeneye gidiyorsunuz. Şimdi imkânlar harika.

Sanatçı sosyal yaşamının getirdiği sağlık sorunları da önemli bir konu. Sanatçıların alkol ve sigara ile ilişkileri, bunların neden olduğu sağlık sorunları hakkında ne dersiniz?

Ben çok şükür 26 sene önce alkolü bıraktım. Bilhassa tiyatrocularda 2 saat sahnede çok yoğun ve adrenalin salgılanan bir iş yapıyorsunuz. Ondan sonra yatıp uyumak pek kabil değil. Önce bir gevşeyeyim diye başlanıyor, ardından bir hayat tarzı haline geliyor. Şu saate kalkılır, şu saatte sahneye gidilir, şu saate içmeye gidilir. Bir süre sonra bu iş sizin iradeniz olmaktan da çıkı-

yor, zevk olmaktan da çıkıyor, o alkolü almak durumunda oluyorsunuz. Ne yazık ki benim yaşitlarımın olan arkadaşlarım benden çok daha çabuk ihtiyarladılar. Halen aynı yerde içiyorlar. Çok bilinen bir örnek, diyorlar işte, “Yılların sanatçısı ne hale düştü.” Sigaraya gelince onu da 17 yıl önce bıraktım. Bir hekim gördü beni, “Ben sizi yıllardır sahnede izlerim, sesinizi de iyi tanırım. Ama sesiniz şu an çok hışırtılı” dedi. Ses tellerim bozulmuş. Nodül geçmiş, polip olmuş. Ameliyat oldum. Doktor, “Devam edersen kanser olacaksınız” dedi. Değiş o deyiş, o günden sonra tek bir sigara bile içmedim.

Sigara yasağı hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben bu kadar tahmin etmiyordum, bu işi baya işi başardı Türkiye. Avrupa'da bile bu yasak bu denli uygulanmıyor, bazı kapalı yerlerde içiliyor. Bir tek Amerika bu yasağı bir paranoya halinde uyguluyor. Bu sigara karşıtı kampanyaya Başbakan'ın da büyük destek vermesi çok önemli tabi.

Peki, sağlıklı yaşamak, insanların sağlıklı yaşaması için hiçbir projede

yer aldınız mı? Mesela sormak isterim size, özürlemlerle ilgili organizasyonlara katılıyor musunuz?

Ben görmezlerle ilgili onlarla birlikte bir oyun sahneye koydum. 90'larda falan. Buradan Lokman Ayva'ya selam göndermek isterim. Yıllar önce görmeyen vatandaşlar var, yardımcı olur musunuz dediler. Giderken ya nasıl iletişim kuracağız diye endişeliydim. Gittim, kakara kikiri eğleniyorlar. Lokman ayva yazmış oyunu. Daha o zaman Boğaziçi'nde öğrencydi. Ben o oyunu çok beğendim, daha sonra kendim de sahneledim. Hatta önümüzdeki günlerde aynı oyunu tekrar sahnelemek istiyorum. Müthiş komik, ama sağlam mesajları olan bir oyundu.

“Televizyon sanal bir hayat sunuyor, günaha girmeden zamparalık yapıyorsunuz”

Hekimlerin sanata ilgisi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bizde insanlar üniversite yıllarında kitap okuyup, sinemaya giderler. Sonra da bir daha ne gider, ne gelirler. Hatta

“Abi çok kitabımız var. Bunları okursak bize bir ömür yeter” denir, bir daha kitap da alınmaz. Bizde sanat hayatın bir gereği olarak algılanmaz. Bizim insanımızın pek hobisi bile yok. Yiyecek, içecek, araba, ev alıp yaşayıp ölecek. Bizde amatör sanat çalışmaları bazı korolar dışında sadece gençlerin yaptığı bir şeydir. Altan Erbulak’ın kızı 45 yaşından sonra Norveç’ten Türkiye’ye döndü. Amatör tiyatro grubunu getirdi. 20 bin nüfuslu kasabadan 30 kişi geldi. Belediye gönderdi. Yaş ortalaması 35. Ülkemizde herkes televizyonun başına mihlanmış. Dünyanın en çok televizyon seyreden ülkesiyiz. Her gün 5 buçuk saat TV izliyoruz. Neden biliyor musunuz: Çünkü bedava zannediyoruz! Pekî, öyle mi? Değil! Aldığımız her çikletin, ekmeğin, aldığımız banka hizmetlerinin içinde reklam olarak o TV programlarının parasını ödüyorum. Daha az TV izlese daha az reklam verilecek, yaşam daha ucuzlayacak. Televizyon sanal bir hayat sunuyor. Günaha girmeden zamparalık yapıyorsun, ilginç bir tehlikeye girmeden korkuyu yaşıyorsun.

Dışardan bir göz olarak baktığınızda sizce tıp dünyası kendi dışından tartışmacılara, tartışma biçimine ve tartışmaya açık mı?

Tam bilmiyorum ama tepki gösterse haklarıdır diye düşünüyorum. Şunun için: Eleştiri, herkesin yapma hakkı olan bir şey değildir. Eleştiri bir tavsiyedir. Şimdi siz tiyatromu eleştirmeye kalkıyorsanız tiyatroyu benden daha iyi bilmelisiniz. Seyirci olarak beğenirsiniz beğenmezsiniz, o ayrı. Ama eleştiri yol göstermek olmalıdır. İyi eleştiri ya da kötü eleştiri kadar saçma bir laf yoktur. Doktorlar hiç alınmasınlar, yapılan eğer eleştiriyle buna doktorun da, mimarın da, tiyatrocunun da ihtiyacı var. Hasta sadece yakındır. Ama hasta size nasıl ameliyat yapabileceğini söyleyebilir mi?

Şimdi çerçeveyi böyle tuttuğunuzda o zaman Levent Kırca’ya malzeme kalmıyor. Ne yani doktorluğu, itfaiyeciliği onlar kadar iyi bilmiyor diye hiç itfaiye eri, zabıta, polis, doktoru eleştirmeyecek mi yani?

Yo, o başka. Levent Kırca eleştiri yapmıyor ki, mizah yapıyor, mizah yapılabilir. Mizah, büyütme veya küçültme demektir. Karikatürize etmektir. Mizah ilişkileri ortaya koymaktır, çözmek başkasının işidir. Levent Kırca, ameliyat sırasında makasın hasta karnında unutulmasını gösterir. Ameliyat hemşiresi şöyle davransın da böylece unutulmasın diyemez. Onu, demesi gerekenler der.

İzin verirseniz sizinle Türkiye’deki sağlık sistemindeki dönüşüm hakkında konuşmak istiyorum. Ama belki biraz gerilerden alarak. Ailenizde hekimler var. Siz Türk sağlık sisteminin yarım asrının tanığısiniz. Geçmişten bugüne değerlendirdiğinizde Türkiye’deki sağlık-hasta-hastalık algısı hakkında neler söylersiniz?

Eskiye göre çok iyi tabi. Yalnız bizim bir sorunumuz var, biz doktor ihraç ediyoruz. Eskiden 1 trilyona mal oluyor denirdi, bilmiyorum şimdi bir doktor yetiştirmek kaç mal oluyor. Zaten Amerika’nın gücü buradan ileri geliyor. Sıfıra mal ettiği adama veriyor 3-5 bin dolar maaş, bir ömür onu kullanıyor. Doktor kalitesi açısından biz dünya çapındayız ama en iyilerini dışarıya kaptırıyoruz. Bunu bir yana bırakırsak sağlık hizmetleri inanılmaz bir gelişim içinde. Eskiden hastanede yatak bulmak, doktora ulaşmak kolay iş değildi. Eskiden hastanelerin durumu komedi hatta trajedi halindeydi. Karanlık, ilaç kokan, itici mekânlardı. Şimdi mimarisinden hizmetlerine kadar daha özel, daha modern hastaneler kuruldu. Özel hastanelerin burada önemli katkıları olmuştur tabi.

“7 kişiyi kör eden hastane” haberlerini okudunuz mu?

Okudum, çok acı tabi. Kötü oldu. Bizde bir şeyin söylentisi, olmasından daha kötüdür. Bugün sadece göz üzerinde çalışan muazzam hastaneler var. Şimdi belki onlar da olumsuz etkilenecek.

Hiç hasta yakını oldunuz mu, neler yaşadınız, ne yaşamak isterdiniz? Hasta yakınlarının psikolojik yönetimi kavramı size bir şey ifade ediyor mu?

Birazcık anlıyorum tabi. Hasta yakınıni hazırlamak, ciddi bilgi vermek... Benim babamın şekeri, yağı vardı, her şeyi vardı. Ama “Yemeğimi yerim, ilacımı da alırım” derdi. Bir avuç ilaç alırdı. Amcamı kanserden kaybettik. İnsan hep kendisi, yakınları için ani ölüm istiyor. Bence kalp krizi çok hoş bir şey.

“Beni ne şeyhler, ne hocalar istedi ama yanaşmadım”

Son yıllarda sinemada, TV’de, tiyatrodaki sahne alma yoğunluğunuz nasıl? Bu noktada kimseye kırgınlığınız var mı?

Ben kırgın veya üzgün olmam, öfkelenirim. Bir öfkem var evet. Özellikle son 8-10 senedir belediyeler tiyatrolara pek çok imkânlar açtı. Biz hariç! Çok az yerde oynayabiliyoruz. Beni her yerde belediye başkanları kapılarda karşılıyorlar. Ama sahne

vermekte çok endişeli ve cimri davranıyorlar. Ondan sonra da biri çıkıp “Neden dizilerde oynuyorsunuz” derse onlara daha çok öfkeleniyorum. Ben hep bizi çıkartın demiyorum zaten. Neyi çıkarttıklarına bakıyorum. İvır zıvır tiyatroları, İsmail YK’yi çıkarıyorlar. Bizim tiyatro okulunda bir senede aldığımız parayı adam bir gecede alıp gidiyor. Ben onun için son yıllarda daha çok tiyatro eğitimiyle ilgileniyorum. Bağcılar Belediyesi’nde 4 senedir bir tiyatro okulumuz var.

Sizi neden sayıları 50’yi bulan dizilerde, her yıl çekilen 50’ye yakın sinema filminde başrollerde ya da önemli rollerden birinde göremiyoruz?

Türkiye nüfusunun yarısının yaşı 30’un altında. O yüzden başrollerde hep genç oyuncular vardır. Önde genellikle tiyatro, sinema eğitimi almamış manken, modeller vardır, arkada tecrübeli tiyatrocular, sinemacılar onları desteklerler. Benim sinemada, TV’de zaten bir iddiam yok. Ben esas tiyatrodaki, tiyatro eğitiminde iddialıyım.

Sizinle röportaj yapacağımı söylediğimde bir arkadaşım sivri dilli biridir deyip ekledi; “Hep arka sıralarda bırakılan biri olarak sınıf başkanlarına ne söylemek istersiniz?” diye sor. Bu soruya yanıtınız ne olur?

Ben öyle bir psikolojide değilim. Ben kendimi arka planda hissetmiyorum. Ben sadece hakkımı arıyorum. Bundan da hiçbir zaman vazgeçecek değilim. Daha açık söyleyeyim: Her hangi bir cemaate ya da partiye mensup olsa idim bugünkü şartlar çok daha başka olurdu. Beni ne şeyhler, ne hocalar istedi ama yanaşmadım. Ciddi söylüyorum! Yapım öyle değil çünkü. Bana böyle teklifler geldiğinde ben şunu anlatamadım: Ben sizin cemaatinizin, partinizin üyesi olursam benim tiyatromu sadece sizin cemaatinizin, mensuplarınız izler. Bir süre sonra onlar da bıkar.